

Sygn. akt V KK 387/19

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 października 2019 r.,

sprawy **F. P.**

skazanego z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 17 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 6 września 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 6 września 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał F. P., oskarżonego o przestępstwo z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, polegające na tym, że w dniu 7 października 2017 r., w J., gm. W., dokonał uboju 66 kóz poprzez ogłuszenie ich w sposób niehumanitarny, narzędziem do tego nie przeznaczonym tj. obuchem siekiery, następnie podcinając im gardło, nie posiadając do tego odpowiednich kwalifikacji określonych w § 11 ust. 3 i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 9 września 2004 r. w sprawie kwalifikacji osób uprawnionych do zawodowego uboju oraz warunków i metod uboju uśmiercania zwierząt (Dz. U. z 2004 r., Nr 205, poz. 2102)

za winnego zarzucanego mu czynu, za który na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekł też wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia działalności w postaci hodowli zwierząt gospodarskich - kóz oraz zakazu posiadania zwierząt gospodarskich - kóz na okres 5 lat oraz nawiązkę w kwocie 5000 zł na rzecz Stowarzyszenia [...] z siedzibą w T..

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 17 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżając go w całości, zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 2 § 2, art. 366 § 1, art. 167 i art. 193 § 1 k.p.k. poprzez:

1. zaniechanie przeprowadzenia dowodów, w tym dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej w celu ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności związanych ze złym stanem zdrowia skazanego F. P. po przebytej operacji i wpływu tego stanu zdrowia na możliwość podjęcia wysiłku fizycznego związanego z ubojem 66 sztuk kóz, w sytuacji gdy okoliczność ta ma zasadnicze znaczenie w kontekście ustalenia obiektywnej możliwości dokonania uboju 66 zwierząt przez skazanego F. P. ;
2. zaniechanie przeprowadzenia dowodów, w tym dowodu z opinii biegłego z zakresu uboju zwierząt w celu wyjaśnienia istotnych dla sprawy okoliczności związanych z ustaleniem rzeczywistej ilości ubitych zwierząt, w sytuacji gdy okoliczność ta ma zasadnicze znaczenie w kontekście ewentualnej konieczności ustalenia wymiaru kary.

W konkluzji kasacji obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jednemu z nich. Wniósł ponadto o przeprowadzenie dowodu z załączonego do kasacji oświadczenia J. C. - na okoliczność tego, że w gospodarstwie skazanego opisanego w sentencji wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 września 2018 r. uboju dokonał J. C. posiadający stosowne uprawnienia oraz dowodu z zeznań tego świadka.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co dawało podstawę do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Z uwagi na charakter podniesionych w kasacji zarzutów oraz zamieszczony w niej wniosek dowodowy, przypomnieć trzeba o dwóch istotnych dla oceny zasadności kasacji kwestiach.

Po pierwsze, kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, kierowanym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a zadaniem tego sądu nie jest prowadzenie postępowania rozpoznawczego, lecz kontrola trafności orzeczenia sądu pierwszej instancji w kontekście zarzutów podnoszonych w apelacji. Stąd też przedmiotem podnoszonych w kasacji zarzutów mogą być co do zasady uchybienia dotyczące prawidłowości kontroli instancyjnej. Co więcej, z uwagi na treść art. 523 § 1 k.p.k., w kasacji nie można skutecznie podnosić zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd odwoławczy, orzekając w sprawie skazanego o utrzymaniu w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji, nie prowadził oceny materiału dowodowego, nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych ani też nie dokonywał ich subsumpcji.

Po drugie, w postępowaniu kasacyjnym uzupełnienie przewodu sądowego jest dopuszczalne jedynie w celu potwierdzenia lub wykluczenia podniesionego w kasacji zarzutu rażącej obrazu prawa lub uchybienia podlegającego uwzględnieniu z urzędu. Nie jest natomiast dopuszczalne prowadzenie przez Sąd kasacyjny uzupełniającego postępowania dowodowego, mającego na celu badanie zasadności oceny dowodów i prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd orzekający merytorycznie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 kwietnia 1997 r., III KKN 170/96, OSNKW 1997, z. 7- 8, poz. 69 i z dnia 10 października 2013 r., V KK 111/13, LEX nr 1388234).

Już zatem z tych tylko powodów nieskutecznym musi być zarzucanie Sądowi odwoławczemu, że z własnej inicjatywy nie przeprowadził wskazanych w kasacji dowodów oraz wnioskowanie o przeprowadzenie w postępowaniu kasacyjnym

dowodów mających podważać trafność ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji.

Nic wskazuje na to, aby oskarżony, korzystający z profesjonalnej pomocy obrońcy, nie mógł we właściwym do tego czasie wnosić o dopuszczenie dowodów, których przeprowadzenie uważał za potrzebne. Podawane w kasacji powody, dla których oskarżony, skazany na karę pozbawienia wolności, zdecydował się na ujawnienie osoby mającej dokonać w jego gospodarstwie uboju, dopiero po uprawomocnieniu się wyroku, nie są przekonujące.

Niezależnie od powyższego zauważyć należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego, postępowanie przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji nie było dotknięte brakami dowodowymi. Lektura akt sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd ten dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na dokonanie ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę skazania F. P..

Najprostszym, ale i chyba najlepszym sposobem wykazania merytorycznej bezzasadności drugiego z zarzutów kasacji jest odwołanie się do treści jej wywodów. Kwestionując ustaloną liczbę poddanych ubojowi zwierząt, skarżący wywodzi, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał ustalić, iż oskarżony posiadał co najwyżej 31 kóz. Nie dostrzega przy tym skarżący, że formułując w kasacji wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka J. C., sam dołączył do niej jego oświadczenie, mające potwierdzać dokonanie uboju ok. 60 sztuk kóz.

W realiach niniejszej sprawy nie było też koniecznym sięganie po opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej. Pomijając już to, że chociażby z uwagi na upływ czasu, nie mogłaby ona stanowić miarodajnego i rozstrzygającego dowodu w kwestii odpowiedzialności oskarżonego, zauważyć trzeba, że Sąd odwoławczy miał w polu widzenia stan zdrowia oskarżonego, jako jedną z okoliczności, którą należało uwzględnić przy ocenie trafności ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji. Stanowisko zajęte przez Sąd Okręgowy w tym przedmiocie znajduje w oparciu w całokształcie ujawnionych w toku postępowania okoliczności i trudno w rozumowaniu Sądu odwoławczego dopatrzeć się sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Jak słusznie podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, przypisanie skazanemu

popelnienia zarzucanego mu przestępstwa nie oznacza, że skazany nie mógł korzystać z pomocy innych osób i musiał wykonać wszystkie czynności związane z ubojem zwierząt (skórowanie, rozbiór) samodzielnie i bez żadnej przerwy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

I.n